
HEGYVIDÉKI IGEHIRDETÉSEK

VÁGYVA VÁRVA

2Timóteus 4,1-8

2019. DECEMBER 15.

IGEHIRDETŐ: SZABÓ ISTVÁN

Lekció: Ézsaiás próféta könyve 44,7-22.

Imádkozzunk: Hozzád térünk mennyei Atyánk, mert megváltottál bennünket, elküldted Krisztusodat; az Ige testet öltött és közöttünk lakozott és mi láttuk dicsőségét, mint aki teljes volt igazsággal és kegyelemmel. Köszönjük, hogy ez a kegyelem hív bennünket a mai napon is, hogy igazságot lássunk, értsünk, szívünkbe fogadjuk és megtartsuk. Segíts bennünket, mennyei Atyánk, mostani adventünkben is igaz szívvel, teljes lélekkel készülni az ünnepre. És aztán csodálni a pásztorokkal és az angyalokkal együtt a testet öltött Igét, a szabadítót, hűséged szent pecsétjét, Jézus Krisztusunkat. Óérette kérünk, küldd el ma Szentlelkedet, töltsd be szívünket, áldd meg istentiszteletünket. Ámen

Textus: „Kérlek azért az Isten és Krisztus Jézus színe előtt, aki ítélni fog élőket és holtakat az ő eljövetelekor és az ő országában, hirdesd az ígét, állj elő vele alkalmas, alkalmatlan időben, ints, feddj, buzdíts teljes béketűréssel és tanítással. Mert lesz idő, mikor az egészséges tudományt el nem szenvedik, hanem a saját kívánságaik szerint gyűjtenek magoknak tanítókat, mert viszket a fülük; és az igazságtól elfordítják az ő fülüket, de a mesékhez oda fordulnak. De te józan légy mindenekben, szenvedj, az evangélista munkáját cselekedd, szolgálatodat teljesen betöltsd. Mert én immár megáldoztatam, és az én elköltözésem ideje beállott. Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam. Végezetre eltételek nekem az igazság koronája, melyet megad nekem az Úr ama napon, az igaz Bíró; nemcsak nekem pedig, hanem mindazoknak is, akik vágyva várják az ő megjelenését.” (2Timóteus 4,1 – 8)

Szeretett gyülekezet, kedves testvérek!

Amikor Pál apostol személyes hangú leveleit olvassuk (a Timóteushoz, Tituszhoz vagy Filemonhoz írott leveleket), fontos hangsúlyozni, hogy a személyességet. Ha levelet írunk barátnak, családtagnak, akkor bátrabban teszünk bensőséges megnyilatkozásokat. Ami, úgymond, másra nem tartozik, megosztjuk, és nem kell attól tartanunk, hogy ilyen megnyilatkozás vagy vallomás okán baj támad, vagy visszaélnék vele. A biblia-tudósok szerint, ez a levél Rómában született, Pál fogsága idején. Ezt írja: immár az én elköltözésem ideje beállott (5.vers). Talán már megszületett a halálos ítélet és a kivégzésére vár. De nemcsak ez a jelzés személyes hangú, mert ezt végtére is tudtára lehet adni mindenkinek, aki az apostolt ismerte. Hanem tovább viszi a szót az apostol és vallomást tesz, mintegy az életét summázva. Ezt sokat idézzük, személyes életutunk egy-egy zárópontján. És bizony, boldog az az ember, aki ezzel tudja besummázni az életét: »a nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam, végezetre eltételek nekem az igazság koronája, melyet megad nekem ama napon az Úr, az igaz bíró.« De folytatja is – és ezt nem szoktuk idézni, és ma erről szeretnék szólni. Tehát: »Megad nekem ama napon Úr, az igaz bíró, nemcsak nekem pedig, hanem mindazoknak is, akik vágyva várják az Ő megjelenését.« A fordulatot jól ismerjük. Az apostol ezt több levélben is alkalmazza: például: imádkozzatok egymásért és értem is, illetve megfordítva: értem is, de másokért is. Ezzel pedig a megfogalmazott gondolatot tágitja ki. Itt pedig, amikor személyes testamentumot tesz, és összefoglalja az életét, azzal fordítja ezt meg, hogy kimondja: nemcsak nekem tette el az Úr a koronát, nekem, aki megharcoltam a hit harcát, megfutottam a pályát, és hűséges maradtam mindvégig, hanem másoknak is.... Olvassuk el a második Korinthusi levélből az apostol szenvedéseinek a katalógusát! (2Kor 11) Látjuk, hogy megtérése pillanatától kezdve hányattatás, üldöztetés, börtön, hajótörés, megkorbácsolás, megvádoltatás, egy végstelen végig tartó vészőfutás volt az apostol élete, miközben a boldogító hitet hirdette, a drága evangéliumot adta tovább, emberi életeteket hívott meg, prófétai szóval: térjete meg, mert az Úr megszabadított benneteket. (Ézsaiás 44,22) Ezért hordozta a terheket és ennek a szolgálatnak a végén mondja: Eltétetted nekem a korona, megadja nekem az Úr, de nemcsak nekem, hanem azoknak is, akik vágyva várják az Ő megjelenését.

Azt is elmondja ebben a vallomásában, hogy nehéz idők álltak be. Így mondja: »lesznek majd idők«, és ehhez hozzátehetjük, hogy ezek az idők most vannak. Most van, 2019-ben, amikor az egészséges tudományt nem szenvedik el az emberek, hanem a saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat, mert viszket a fülük, az igazságtól elfordítják fülüket és a mesékhez fordulnak. Itt az önkormányzat előtt, velünk átellenben adventi vásár tartanak, sokféle bódé áll, lehet ezt, lehet azt kapni, még

falatozni is, együtt lenni, és nézegetni ajándéknak valót. A múlt héten láttam egy érdekes jelenetet; egy édesanya jött egy nyolcéves-forma kislánnyal, aki megállt egy bódé előtt, és nyomban talált is magának valami egyszerű karácsonyi kelléket, egy festett csillagocskát, majd kijelentette: ezt szeretném! Az édesanyja terelte volna tovább a többi sátorhoz is: na, menjünk csak, nézzünk még körül. Így odamentek a másik áruhoz is, ő mutatott nekik ezt-azt, szép salát, kendőt, kis kesztyűt; de a kislány rázta a fejét. Mentek a következőhöz. Volt ott piros bugyellárist, csodafurulya. Nem kellett. Mentek a másikhöz, volt ott mézes kalács, mindenféle édeség. Nem kellett. Végig járták az egész vásárt, de a kislány folyton csak ezt mondta: nem kell, menjünk vissza! Az ütötte meg a fületem, amikor azt mondta neki az édesanyja, hogy: „ezt az ócskaságot akarod?!”, s bizony a kislány ragaszzkodott hozzá.

Azt mondja az apostol, hogy eljön az az idő, éspedig a halmozásnak az ideje, amikor majd tanítókat gyűjtenek maguknak az emberek. Halmozni fogják a szívboldogító tanítókat - azt jelenti itt ez az ige: egyiket rakják a másikra, ahogy a bálákba kötik az árut és egyik bálát teszik a másikra. Eljön az az idő, amikor az emberek az egyik boldogságtanítót rakják a másikra, az egyik életmód-mestertől futnak a másikig. Éspedig azért – mondja az apostol –, mert elunják az igazságot, elfordulnak az igazságtól. Az elfordulás szó a megtérésnek az ellentéte: eltérnek az igazságtól, és odaoldalognak a hamissághoz, mesékhez, a mítoszokhoz. Beh sok mítosz van, testvérek! Éppen tegnap gondolkoztam azon, hogy én tulajdonképpen a dinoszauruszokat szeretem a legjobban, mert ezek azok a szörnyek, akikről nem kell félni. Már csak a csontjuk van meg (ha volt egyáltalán), és becézni is lehet őket: dinó. A jelük itt mi utcánkban is a járdára van festve, lehet rajta taposni. És van dinó-múzeum is. A dinók a modern kor nagy mitológiai szörnyei, de milyen kedvesek, gyerekeknek valók. Hogy 9,73 milliárd évvel ezelőtt éltek, arra ugyan ki emlékszik? És honnan tudják ezt ilyen pontosan a tudósok? De hiába, viszket a fülünk: valami újat, valami érdekeset akarunk hallani, valamit, amit még rá lehet tetézni az előző mesére. Halmozó időben élünk – mondja az apostol – és arra buzdítja Timóteust, hogy legyen türelmes, sőt, ha kell, szenvedjen. Sorrendet is szab: előbb feddj, aztán ints, és végül buzdíts. Ez persze nem valami modern pedagógia, hadd jegyezzem meg. A modern pedagógia azzal kezdődik, hogy buzdíts, azzal folytatódik, hogy buzdíts, és azzal ér véget, hogy: buzdít! Intés nincs, feddés végképp lehetetlen, csak buzdítani szabad. De most maradjunk a régi módnál! Azt mondja az apostol Timóteusnak, hogy először fedd meg kortársaidat, barátaidat, és az igazság útjáról letérő keresztyéneket, aztán intsd őket a jóra, és végül buzdítsd (bátorítsd, vigasztald, emeld magad mellé)! Majd, a vallomása végén azt mondja: azért tedd ezt, mert az Úr koronát, dicsőséget, országába való belépést, mennyei seregletbe való felsorakozást ad – nemcsak nekem, hanem mindazoknak, akik várva

várják az Ő megjelenését! Vagyis Isten dicsőséget ad az adventi embereknek. Mert a Krisztus követői éppenséggel az Ő megjelenésére, eljövételére várnak; mi is mindannyian, ahogyan az első Thesszaloniki levélben olyan szépen megmutatta nekünk az apostol: hogyan lesz a mi kis adventünkben nagy ádvent. Jézus Krisztus eljövételéből, testet öltéséből, szenvedéséből, halálából, föltámadásából, mennymeneteleiből születik újbóli eljövételnek boldog várománya – az első advent a második, nagy ádvent alapja! S mi vágyva várunk erre.

Igen sokféleképpen fordítják ezt a szót: »vágyva várni« az Ő megjelenését. Őt magyar Biblia-fordítást néztem meg, és egyikkel sem vagyok elégedett. A revideált Károliiban így olvassuk: akik vágyva várják. A legújabb protestáns Biblia-fordításban ezt olvassuk: várva várják. Kikerestem egy új katolikus fordítást, egy bencés szerzetes fordította, akinek nagyon érdekes megoldásai vannak, de itt ő is protestáns lett, és így fordítja ő is: várva várják. Megnéztem a régi katolikus fordítást, a Káldi-féle Bibliát, ott így szerepel: sóvárogva várják. Majd megnéztem a híres bencés szerzetesnek, Békés Gellértnek a fordítását, aki a 2. világháború alatt készítette, ott pedig ez szerepel: örömmel várják. Egyik megoldás kielégítő. Ugyanis az itt szereplő görög szó alapja sokkal többet nyit meg nekünk. A szót, ha kimondom, mindenki érteni fogja: agapé. Az agapé pedig szeretet jelent; nekünk, reformátusoknak szeretetvendégséget is. Vagyis szó szerint így kellene fordítani: akik szeretik az Úr Jézus Krisztus eljövételét. Megértem a fordítókat, hiszen furcsán hangzik: szeretni az Ő eljövételét... Amit Pál áldásul mond az efézusi levél végén, azt értjük: kegyelem mindazokkal, akik el nem múló szeretettel szeretik a mi Urunkat! (Ef 6,24) De szeretni eljövételét...?

Megnéztem ennek a szó néhány másik jelentését is, mire alkalmazták még Pál apostol korában. Sok tudós szótár van ehhez, molyoltam egy kicsit, és érdekes megoldásokat találtam. Ezek is rímelnek arra, amit az apostol itt, a bevezetőben mond: lesz idő, amikor az egészséges tudományt el nem szenvedhetik. Nos, ha valamit el nem szenvedünk, és nem tűrünk, az éppen annak az ellentéte, amit szeretjük, kedveljük. Itt nincs köztes állomás, közömbös dolog, amit nem is kedvelünk, de nem is viszolygunk tőle – itt csupa ellentét van. Ezért, tudjuk, vannak szavak, gondolatok, szövegek, amelyeket épp csak el kezdenek mondani, mi máris elkapjuk a fejünket, befogjuk a fülünket. A politikával eleve így van a mai ember, fanyalag, ha ilyesmit kell hallgatnia. Humorral idézhetem a Kisgazda Párt korábbi elnökének, néhai Torgyán Józsefnek a szavajárását. Ha beidéztek a televízióba és neki szegezték a kérdést: - Elnök Úr, a maguk egyik emberét fülön fogták egy Nokiás dobozzal, mit szól hozzá? Ő behunyta szemét, és azt mondta: Kérem, a Független és Kisgazda-, Földmunkás- és Polgári Párt politikai programja..., s mondta a szlogeneket. Eltelet két hét, megint

behívták: - Elnök Úr, az Európai Unióban mezőgazdasági reform lesz, mit szól hozzá? Kérem, a Független és Kisgazda-, Földmunkás- és Polgári Párt programja... – és én ekkor már kikapcsoltam a televíziót. Az elnök arra használta a mikrofont, hogy elmondja újra ugyanazt. Mi viszont nem bírjuk, ha mindig ugyanazt mondják, főleg, ha igaz; vagy főleg, ha kellemetlen szembesítés. Nem szeretjük hallani az igazságot, el nem viseljük az igazságot – mondja az apostol. Az igazságot elviselni csak úgy lehet, ha szeretjük az igazságot. Akkor szívesen hallgatjuk százszor is ugyanazt. Följegyezték, hogy a 18. századi Angliában évtizedeken keresztül csak két-három új színművet mutattak be. Mindenki a régit akarta látni-hallgatni, és volt olyan, hogy a színészt, aki elmondta Hamlet híres monológját, nyolcszor visszatapsolták, és kilencedjére is elmondatták vele, annyira szerették hallani. Amit szeretünk hallani, azt újra, meg újra szeretjük hallani. A legegyszerűbbet mondom ehhez. Idéztem már, mindennapos jelenet: megkérdezi a feleség a férjét házassági évfordulójukon (tizedik, huszadik, negyvenedik, ötvenedik, hatvanadik?): szeretsz? Jön a válasz: Hm. Szeretsz? Hát persze. Szeretsz? – De mondtam már! Hát mondjad, mondjad még! Mert ezt szereti hallani az ember. Azt mondja az apostol, hogy mi olyan korba jutunk, amikor az emberek azért gyűjtenek, halmoznak, púpoznak egymásra hamis tanítókat, mert nem szeretik hallani az igazságot. Boldogok azok, akik szeretettel ölelik magukhoz Jézus Krisztus eljövételét, mert nekik boldog és szent várományuk van.

Másféle értelem, de az előzményekhez visszakapcsolható, hogy elégedettek vagyunk Jézus Krisztus visszajövetelével. Amit szeretünk, azzal elégedettek vagyunk. Boldogok azok, akik elégedettek az Úr Jézus Krisztus eljövételével. És itt értjük meg, hogy miért ünnepeljük újra meg újra ádventet, miért ünnepeljük újra meg újra karácsonyt. Miért nem mondjuk azt, hogy megtörtént, megtörtént, Jézus Krisztus eljött, tetet öltött közöttünk lakozott, megfeszítették, meghalt, eltemették, feltámadott, az Atya jobbán ül, és mi már az Ő újbóli eljövétére várunk, arra figyelünk, ezért nem foglalkozunk a régi dolgokkal, csak tudomásul vesszük, hogy egyszer volt ilyen is. Azért ünnepeljük újra meg újra karácsonyt, azért vagyunk újra meg újra ádventben, mert elégedettnek lenni az Ő eljövételével azt jelenti, hogy azzal is elégedett vagyok, amit első ádventjében elhozott. Hogy mondja ezt Ézsaiás próféta, mikor a maga korának bálványimádóit feddi? (Akkor is halmozták a tanítókat, akkor is faragták a bálványokat, és imádták a maguk keze csinálmányát.) Így fejezi be a próféta az intést, a feddést, a buzdítást: térjetek meg, mert megszabadítottalak benneteket.

Ádventben erre a krisztusi szabadításra tekintünk, és a nagy szabadítást várjuk. Boldogok tehát azok – mondja az apostol –, akik elégedettek Jézus Krisztus ádventjével. Még egyszerűbben mondom: boldogok, akik elégedettek Jézus Krisztussal. A mi korunk olyan, mint az édesanya ott kint,

az adventi vásárban, aki megfogja a gyermeke kezét, s vitte volna tovább: gyere, nézzünk mást is, van itt még szebb is, mutatósabb is, drágább is, csillogó, villogó. S nekem az a kislány lett ott az én adventi angyalom. Viszszament ahhoz, amit először választott, amivel elégedett volt, ami tetszett neki, amit magához ölelt. Mert boldog volt vele. Legmélyebben ez a szó (agapé), azt jelenti, hogy boldog vagyok valakivel, boldog vagyok valamivel. Igazán szeretni valakit azt jelenti, hogy boldog vagyok vele. Azt mondja az apostol: eltétem nekem a korona, és megadja nekem az Úr, az igaz bíró, amikor eljön ítélni élőket és holtakat, – megadja nekem, de nemcsak nekem, hanem mindazoknak, akik – és most olvasom – akik várva várják, vágyva várják, örömmel várják, sóvárogva várják az Ő megjelenését, vagyis akik szeretik, magukhoz ölelik, elégedettek Vele, beérik Vele – boldogok Vele; nem kell más, mert nincs is más; nem kell jobb, mert nincs is jobb; mert megtalálták benne a megoldást a bűnre, halálra és az örök élet izgató kérdésére. Öleljétek magatokhoz, várjátok sóvárogva és igaz szeretettel. Ámen

Imádkozunk! Adj szívünkbe, mennyei Atyánk, szent szerelmet Krisztusunk iránt, mert boldogok azok, akik szeretik az Úr Jézus Krisztust. És ezért adj szívükbe szent vágyakozást az Ő eljötté iránt, olyan várakozást, amely már ismeri Őt, befogadta Őt, és Ővele együtt minden kegyelmedet. Kérünk, így készíts mostani adventünkben, taníts ámulni és csodálkozni, igazán hinni, boldog reménységben járni, és a szeretetnek minden munkáját hűséggel végezni. Kérünk betegeinkért, legkiváltképpen a kórházban levő szenvedőkért, azokért, akik műtét előtt vannak, és jobbulásra, enyhültre, szabadulásra várnak. Kérünk azokért is, akik hosszú ideje gyötrődnek bajokban és nyavalyákban, enyhítsd terheiket, újítsd életüket. Kérünk gyászoló családokért, akik a rákövetkező héten állnak meg szeretük ravatala mellett. A feltámadott Krisztus dicsőségével, a mennyei haza ígéretével vigasztald és bátorítsd őket most, a szomorúságukban, töröld le könnyeiket, és gyászukat fordítsd örömteljes várakozásra.

Könyörgünk azokért a keresztyénekért, akik hűséggel várokoznak Krisztusra, és ezért szenvedniük kell. Hiszen feddik, intik, és buzdítják is kortársaikat, hogy térjenek az igazsághoz, öleljék magukhoz Jézus Krisztust. Könyörgünk az üldözött keresztyénekért! Könyörgünk népünkért, ezért a kicsi magyar népért itt a Kárpát-medencében és szétszórva az egész világon! A prófétai szó erejével törd meg keménynyakúságunkat, nyisd meg szívünket, és fordíts minket bálványoktól, hazugságoktól Önmaghoz, az igazsághoz, hiszen Nálad van a megbocsátás, a kegyelem és az igazi élet. S minket is, akik most hallottuk Igédet, áldj és szentelj meg ebben az ünnepi készülékben, erősíts, hogy hűséggel kövessük Jézust, kitartással megfutva az előttünk levő küzdőtért. Krisztusért, minden ígéret beteljesítőjéért, kérünk, hallgasd meg könyörgésünket. Ámen

LEJEGYZTE: VÁSÁRHELYI PÉTER,
KIADJA: BUDAHEGYVIDÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG
WWW.BUDAHEGYVIDEK.HU